

О, скільки слів, неначе поторочі

Василь Стус

О, скільки слів, неначе поторочі!
І всі повз мене, ніби кулі, б'ють,
і всі мою живу минають суть,
а тільки строчать, строчать, строчать, строчать.
А я іду — крізь ці слова облудні,
незнані досі. Тут передова,
де всі твої бійці — одні слова.
І сіють зраду спогади марудні,
що передовіряються перу
і забивають дух тобі єдиний,
і тьмою тьмиться образ України,
допіру він розтане — й я помру.
І в помережані увійду ночі,
де ні жалю, ні радощів не ймуть,
а так живуть — і смерть свою жують.
О, скільки слів, неначе поторочі.